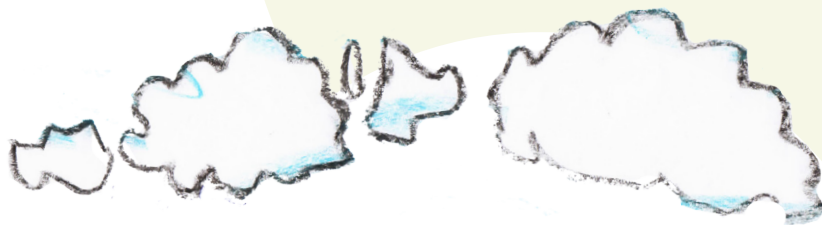

Tóth Zsófia

Fordított mese

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy sárkánykirály és annak három fia: Drabális, a tizenkét fejű, Dragonyos, a hétfejű és Dragon a kis háromfejű sárkány. Fent laktak a fehér fellegekben. Egyik felhőről a másikra ugrálva sokszor megkergették egymást, néha még össze is verekedtek – persze csak játékból –, és nagyokat kacagtak saját butaságukon. Ilyenkor a Földről nézve az emberek úgy látták, hogy felszakadozik a felhőzet és kisüt a nap. Amikor a sárkányfiak szomorkodtak, könnyeikből a Földre eső hullott. Ha mérgesek voltak, villámlott és mennydörgött is.

Egyik nap hírt vették, hogy Gyilk Olivér a gonosz királyfi elrabolta és elvarázsolta Sóhaj Tozikut, a gyönyörűséges királyleányt. A sárkányfiak apjuk színe elé álltak azzal a kéréssel, hogy útnak indulhassanak a királylány megmentésére. Apjuk eleinte hallani sem akart ostoba tervükről, hiszen, sárkányok számára rendkívül veszélyes hely az emberlakta Föld. Hosszas huzavona és kérlelés után, végül mégis engedett a kérésnek:

– Rendben van, – mondta – elsőként Drabális induljon útnak. Hatalmas ereje és tizenkét fejbe gyűjtött élettapasztalata révén neki van a legnagyobb esélye a sikerre. De csak akkor engedlek el fiam, ha elviszed magaddal ezt a sípot. Ha megfújod, bárhol vagy is, tudni fogom, hogy segítségre van szükséged.

Drabális megköszönte és eltette a sípot, majd nekiszedelődött és hamarosan útnak is indult. Akárhol nem érhetett földet, hiszen felhőn lakott. Csak olyan helyen tudott leszállni, ahol felhők is jártak. A keresett királyfi pedig egy hatalmas, forró, száraz sivatag közepén tanyázott piramis alakú kastélyában. Ezért kénytelen-kelletlen Drabális egy őserdőben ért földet, ahonnan hosszú gyalogút várt rá. Ment, mendegélt ki tudja mióta már, étlen és szomjan, mert étele és főleg itala gyor-

san elfogyott, amikor végre szembe találta magát a piramiskastéllyal.

A kastély kapuja előtt egy óriási csontváz várta, mögötte végeleáthatatlan sorokban gyülekezett csontvázserege.

– Állj, ki vagy! – szólította meg a csontváz a döbönt sárkányt.

– Drabális vagyok, – felelte a sárkány – és azért jöttem, hogy kiszabadítsam és hazavigyem Sóhaj Tozikut. És te ki vagy? Engedj utamra!

– Én Mócsing vagyok, a kastély hadseregének vezére. És bizony át nem engedlek, ha addig élsz sem.

– Erről nekem más a véleményem! – nevetett Drabális, és mind a tizenkét fejét felemelte, mind a tizenkét száját nagyra tátotta és mind a tizenkét torkából egyszerre óriási kénköves füst- és tűzfellegeket eresztett.

A csontvázak a büztől megtántorodtak, fuldokolni kezdtek, majd szétterültek a földön. Drabális könnyedén átsétált közöttük és belépett a piramiskastély kapuján. Csakhogy nagyon elővigyázatlan volt, ugyanis, a kapura tekeredve egy hatalmas óriáskígyó várta. Mielőtt bármit is tehetett vagy szólhatott volna, a kígyó villámgyorsan köré tekeredett, teljesen leszorította az egész testét, majd a mozgásképtelen sárkányt lecipelte a kastély pincebörtönébe, és rázárta annak kapuját. Kétségbeesésében Drabális nem tehetett mást, mint hogy belefújt a sípjába.

Odafent a sípszó betöltötte az egész eget. Apja, a sárkánykirály magához rendelte másik két fiát és leküldte Dragonyost, a hétfejű testvérét bátyja megsegítésére. Dragonyos késlekedés nélkül útnak indult és hosszas menetelés után ugyanott kötött ki, ahol a testvére korábban.

A csontvázsereget alétan szétterülve találta. Szemével a bejá-

ratot fürkészve észrevette az óriáskígyót. Hét fejével egyszerre nyúlt ki felé, és a kígyó két végét elkapva, alaposan összecsomózta az ocsmány hullót.

Bement az udvarba. Onnan újabb kapu vezetett a kastély belső kertjébe. A kapuban maga Gyilk Olivér fogadta.

– Tűnj el a kastélykertemből, amíg nem késő! – javasolta a sárkánynak.

– Eszem ágában sincs – vágott vissza Dragonyos.

– Tozیکért jöttem, és magammal is viszem, ha addig élek is!

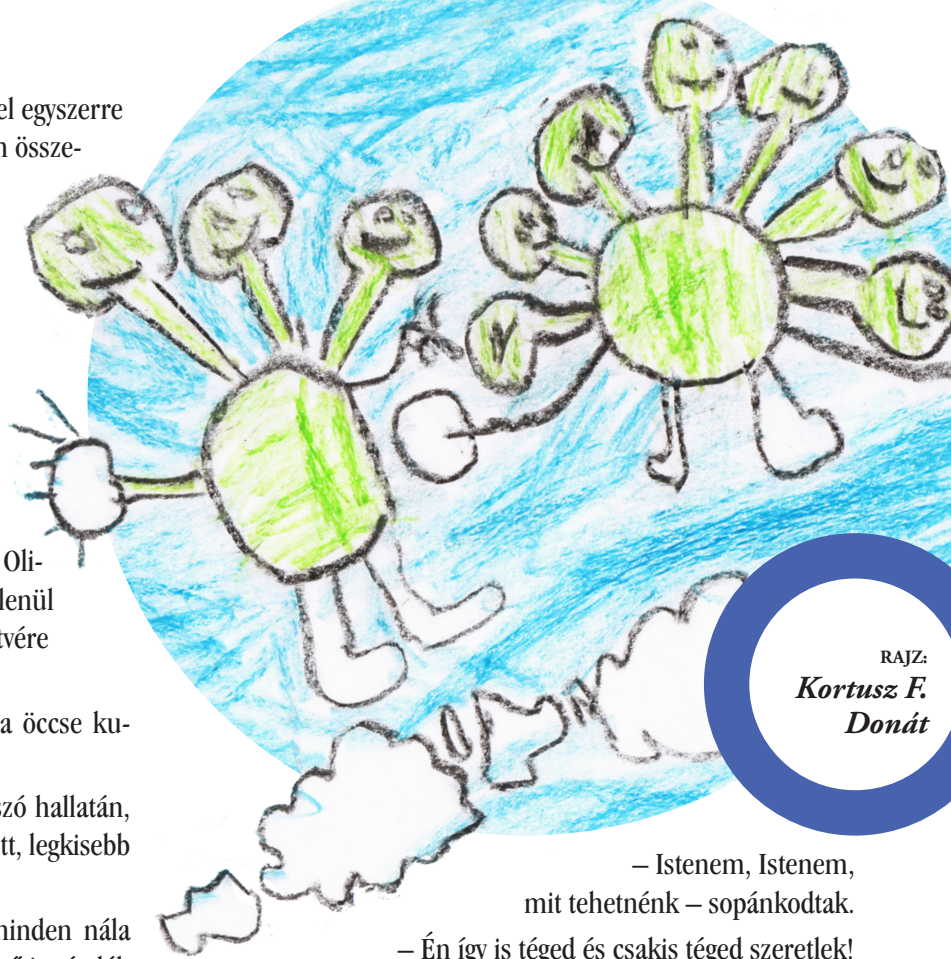
– Akkor máris lemondhatsz róla, – nevetett Gyilk Olivér és előkapva varázspálcáját, felemelte a tehetetlenül kapálózó sárkányt, és levarázsolta a börtönbe, testvére mellé.

Drabális ismételten belefűjt a sípba, amikor látta öccse kudarcát.

A sárkánykirály szíve összeszorult a második sípszó hallatán, de nem tehetett mást, testvérei után küldte imádott, legkisebb fiát.

Dragon, aki cukorbeteg volt, ellenőrizte, hogy minden nála van-e és azonnal nekivágott az útnak. Csakhamar ő is rátalált a kastélyra. Átlépdelt a csontvázakon, megmosolyogta az összecsomózott kígyót, és egy kővön ülve találta Gyilk Olivért, aki az iménti varázslat, továbbá az őt védelő erők gyengülése miatt sokat veszített korábbi erejéből. Dragon kapva kapott a lehetőségen. Kőrözni kezdett a királyfi körül: sétált is körülötte, és miközben akrobata ügyességgel dobta fel és kapta el a vércukormérőt, az inzulinadagolót és az almát, három fejét is három különböző síkban különböző gyorsasággal forgatta. Olivér egy darabig nézte, majd beleszédülve a látványba ájultan esett össze.

Dragon megkereste és kiszabadította testvéreit a pincebörtönből, majd együtt kutatták tovább a királylányt. Rémeletükre, valóban emberré varázsolta őt a gonosz Olivér király!

RAJZ:
*Kortusz F.
Donát*

– Istenem, Istenem,
mit tehetnénk – sópáncodtak.

– Én így is téged és csakis téged szeretlek!
– kiáltotta Dragon – és felkapta, magához ölelte és megcsókolta a kisírt szemű királylányt. Csodák csodájára, a királylány azon nyomban visszanyerte eredeti alakját, és kecses, háromfejű sárkánylánnyá változott.

A sárkányok mind útra keltek, majd amint lehetett, felkapaszkodtak egy felhőre. A királylányt visszaszállították apjához, ahol a sárkányszülők, és a sárkánynővérek örömkönyvekben törtek ki. A fiatalok hamarosan egymásra találtak, és mire észbe kaphattak volna, már ki is tűzték a hármaskövő napját. Azóta is boldogan élnek, míg meg nem halnak. Magad is láthatod az ugránczó sárkánykölyköket, ha felnézel az égre, amikor épp oszladozni kezdenek a felhők.